

i Henhold til den Frist, der herom er sat i Loven. Men det ærede Medlem vil, særlig i den for ganske nylig omdelte Beretning fra Arbejdsraadet, kunne se, at alle Sammenslutninger og Organisationer indenfor vedkommende Fag have haft Lejlighed til en indgaaende Drøftelse af Forslagene og til at afgive Erklæring herover. Naar det ærede Medlem gennemlæser Beretningen om Udarbejdelsen af de to Regulativer, altsaa for Cigarfabrikker og Bogtrykkerier, vil det ærede Medlem se, hvilken indgaaende Forhandling der har været ført, og hvorledes Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer have haft Lejlighed til at gennemdrøfte og udtale sig om enhver Enkelthed, hvorefter disses Ønsker og Henstillinger atter ere blevne gjorte til Genstand for fornyet Overvejelse af Arbejdsraadet, hos Fabrikinspektionen og i Ministeriet. I øvrigt maa det jo erindres, at Arbejdsraadet tæller 3 Medlemmer, valgte af Arbejdsgiverne, og 3, valgte af Arbejderne. Arbejdsraadets Indstillinger om disse Regulativer have hidtil været enstemmige, og Forslagene have altsaa foreligget for Ministeriet som stillede lige saavel af Arbejdsgivernes som af Arbejdernes Repræsentanter. Naar nu det ærede Medlem mener, at de to udstedte Regulativer ere alt for strenge, og at en Fortsættelse heraf vilde saa godt som umuliggøre det for en Mand, der ikke er rig, at begynde en Forretning, tror jeg, at denne Dom i hvert Fald er en hel Del for streng, og jeg vil henvise det ærede Medlem til, hvis der er noget i denne Dom, at det saa nærmest er de Herrer's egne Repræsentanter i Arbejdsraadet, Arbejdsgivernes Repræsentanter, til hvem de i saa Tilfælde bør henvende sig, og hvis Aarvaagenhed overfor Arbejdsgivernes Interesser de bør paakalde.

Det ærede Medlem fremdrog dernæst et Spørgsmaal om Markjorder, der ere udskiftede ved Købstæderne, og den aarlige Afgift fra 2 Skæpper Byg og til 1 Tønde Byg, der hviler paa disse. Med disse Jorder forholder det sig saaledes, at det oprindeligt var, som det ærede Medlem omtalte, fælles Ejendom. Disse Jorder, der laa omkring Købstæderne, bleve udskiftede en Gang i næstforrige Aarhundrede, men paa det Vilkaar, at dette Areal aldrig maatte skilles fra den Købstadgrund, hvortil de vare udloddede, og saaledes aldrig maatte afhændes særskilt. Denne Bestemmelse var begrundet i, at Jorderne vare skænkede Købstæderne som Kommuner betragtede og nu ved Udskift-

ningen altsaa overlodes de enkelte Grundejere uden mindste Afgift. Der var derfor Anledning til kun at tilstaa en indskrænket Benyttelse af Jorderne og bevare Kommunens Ejendomsret.

Heri skete en Forandring ved den af det ærede Medlem omtalte Forordning af 18. Oktober 1811. Kancelliet gik paa Grund af de hyppige Begæringer ind paa at give Tilladelse til at bortsælge Jorderne fra de Grunde, hvortil de vare udskiftede, men dog kun paa det Vilkaar, at der tillægges Kommunen en Erstatning for den tabte Ejendomsret. Forordningen af 18. Oktober 1811 gav derfor Tilladelse til frit at sælge saadan Jord saavel til indenbys som til udenbys, men mod en Afgift til den fælles Kasse, til Kommunekassen, den oprindelige Ejer af disse Jorder. Forordningen af 18. Oktober 1811 kan saaledes ikke betragtes som en kommunal Skattelov; Afgiften er en Jordskyld til Kommunen som den oprindelige Ejer af disse Grunde og henregnes derfor ogsaa i Loven af 11. Februar 1863 til de Indtægter, som „uden for Beskatningen“ tilflyde Kæmnerkassen. Spørgsmaalet har været til Forhandling tidligere her i Tinget, foranlediget ved en Forespørgsel fra det daværende Medlem for Bogense, det nuværende ærede Medlem for Assens (Berntsen). Ministeren hævdede den Gang, at den omhandlede Afgift ikke beroede paa en Skattelov, som kunde ændres ved en ny Skattelov, men at den var en Afgift af privatretlig Karakter, en Jordskyld til Jorddrotten, nemlig den fælles Kasse, Kommunen. En Afløsning kunde derfor kun ske mod fuld Erstatning til Kommunen, og kunde naturligt ordnes ved Overenskomst mellem de enkelte Afgiftsydere og Kommunen. Det synes jo ogsaa i Virkeligheden at være dette, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, en Overenskomst mellem Kommunen og hver enkelt af de afgiftsydende.

Det ærede Medlem udtalte nemlig, at Afgiftsyderne i hans Kommune gerne vilde afløse Afgiften ved at faa den kapitaliseret og derefter afdraget i en Aarrække. Men til Løsning af dette Spørgsmaal behøver man i saa Tilfælde ikke, saaledes som det ærede Medlem udtalte, at afvente, at Indenrigsministeren skulde skaffe Rigsdagsbemyndigelse hertil. Man har i Slagelse og i enhver anden Købstad, hvor denne Byggeafgift eksisterer, al fornøden Bemyndigelse til ved mindelig Overenskomst at faa denne Sag ordnet. I December 1874 udsendte Indenrigsministeriet et Cirkulære, hvori Byraadene opfordredes til